

Seray Şahiner

ANTABUS

Türk
Edebiyatı
—
Roman

Seray Şahiner, 1984 yılında Bursa’da doğdu, İstanbul’da büyüdü. 2007’de İstanbul Üniversitesi, İletişim Fakültesi, Gazetecilik Bölümü’nden mezun oldu. 2011’de Marmara Üniversitesi, Sinema Anabilim Dalı’nda yüksek lisansını tamamladı. Dönemsel olarak garsonluk, konfeksiyonda el işçiliği ve makinecilik yaptı. *Hayvan* dergisi ve *BirGün* gazetesinde muhabir olarak çalıştı. *Ot* dergisi ve *BirGün* gazetesinde yazdı. 2007’de *Gelin Başı*, 2011’de *Hanımların Dikkatine* adlı öykü kitapları, 2014’te *Antabus* adlı romanı, 2015’te *Reklamı Atla* adlı deneme kitabı, 2017’de *Kul romanı*, 2019’da *Hepyek* adlı öykü kitabı, 2021’de *Ülker Abla*, 2025 yılında *Vatan Millet Samatya* romanı yayımlandı. *Hanımların Dikkatine* adlı öykü kitabı ile 2012 Yunus Nadi Öykü Ödülü’nü, *Kul* romanı ile 2018 Orhan Kemal Roman Armağanı’nı, *Ülker Abla* romanı ile 2022 Duygu Asena Roman Ödülü’nü ve Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü’nü aldı. *Gelin Başı* kitabında yer alan öyküler Şehir Tiyatroları ve Tiyatro Boyalı Kuş tarafından sahnelendi. *Kul*, Toy Sahnesi’nce sahnelendi. Aynı adla Tatbikat Sahnesi’nce sahnelenen *Antabus* ile 2016 Afife Tiyatro Ödülleri’nde Cevat Fehmi Başkut Özel Ödülü’nü aldı. *Hepyek*, aynı adla Devlet Tiyatroları’nca sahnelenmektedir. Kitapları; İtalyanca, Fransızca, Arapça, Farsça, Makedonca, Sırpça, Malayalamca, Bulgarca, Hırvatça ve Yunancada yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Hepyek

Vatan Millet Samatya

ANTABUS

Yazan: Seray Şahiner

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2014, Can Yayınları

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mayıs 2025 / ISBN 978-625-5941-69-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Antabus

Seray Şahiner

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Serap Uluyol'un "... Kızı" adlı hikâyesinden esinlenerek...

“Kızıyla ölüme atladı.

İstanbul’un Fatih ilçesinde yaşayan Leyla Taşçı (25) cinnet geçirerek kızıyla birlikte balkondan atladı. Otopsi raporunda, genç kadının üç aylık hamile olduğu belirlendi. Komşuları, Leyla Taşçı ve eşinin sık sık kavga ettiğini belirtirken Leyla Taşçı’nın eşi Remzi Taşçı hakkında soruşturma başlatıldı.”

Ülker, hastane bahçesindeki masalardan birinde haberi okuyordu. Leyla’nın fotoğrafına dikkatle baktı. Bir yerden gözü ısıırıyordu ama... Hemşire, Ülker’in yanından geçerken elindeki gazeteyi fark etti, “Gördün di mi, çok üzıldüm. Yazık oldu kıza” dedi. Ülker, “Bir yerden tanıyacağım ama nerden...” dedi.

“Hatırlamadın mı?” dedi hemşire, “dahiliyede odasına girmiştin hani geçen gece.”

Dahiliye-424 numaralı oda-iki gün önce

Ülker aralık kapıdan içeri baktı; gençten bir kadın, yara bere içinde, kolunda serum yatıyor. Ülker refakatçi koltuğuna baktı, boş. İçeri girdi:

“Geçmiş olsun!”

Hasta, “Sen kimsin?” gibisinden baktı, Ülker refakatçi koltuğuna oturup:

“Ülker ben, Ülker. Senin adın ne?”

“Leyla.”

Ülker, elindeki eczane poşetinden bir yumak yün ve şişlerini çıkarıp örmeye başladı. Leyla halsizce:

“Kimsiniz?”

Ülker, Leyla’ya bakmadan örmeye devam ederken:

“Ülker dedim ya, baktım refakatçin yok, yalnız bırakmaya-yım dedim. İnsan insana lazım be kızım.”

Ülker kaldırıp örgüsünü gösterdi:

“Bebek kazağı. Görüyorum başka refakatçileri, oyalanmak için gevşek gevşek örüyorlar da kulak asma. İşin sırrı ilmeği sıkı tutmak. Bak benim örgüm hayatta eprimez, on yıl giy, her gün yıka, yine faraş gibi kalır.”

Ülker, Leyla’nın ayak ucundaki televizyona bakıp, “Valla bu tek kişilik odaların rahatı beş yıldızlı otelde yok. Senin refakatçin yok di mi? Beni yazdır. Sana can yoldaşı olurum hem. Şu televizyonun sesini açsana kızım biraz.”

Kapı açıldı, hemşire girdi. Ülker’e bakıp:

“Abla şimdi de buraya mı geldin? Kaç kere söyleyeceğim. Olmaz böyle.”

“Baksana kızcağız yalnız, can yoldaşı olurum fena mı?”

“Leyla sana uymaz, iki güne çıkacak o.”

“Olsun iki gün iki gündür.”

“Başhekim dolaşıyor. Olmaz. Başka servise geç sen en iyisi.”

“Şu sırayı bitireyim de göz kaçmasın bari.”

Ülker hiç istifini bozmadan ördüğü sırayı bitirdi. Leyla, hemşireye “kim bu?” der gibi baktı. Hemşire “boş ver” manasına elini havada salladı. Ülker sırayı bitirdi, memnuniyetsizce örgüsünü eczane poşetine koydu. Kalktı, Leyla’ya baktı:

“Geçmiş olsun. Daha uzun kalmaya gelersen beni çağirt. Sor hemşirelere Ülker Abla nerde diye, onlar beni bulur.”

* * *

Ülker gazetedeki habere tekrar baktı: “Cinnet geçirmiş, diyor baksana. Yoksa insan çocuğuyla...” Hemşire, “Kocası dövüyordu anladığım. Bir geldi ki yara bere içinde” dedi, “bir de sevdiği vardı galiba: Mazlum’muş adı. Uykusunda Mazlum Mazlum, diye sayıklayıp duruyordu. Cuma günü nöbet bitişinde sordum, ‘Kim bu Mazlum?’ söylemedi. Ben de pazartesi görüşürüz, deyip çıktım. Çok üzüldüm, yazık.” Ülker, “Balkondan başka çıkış yolu bulamadı demek” deyip sayfayı çevirdi.

* * *

Sayfayı çevirmeyin. Üçüncü sayfa haberleri üç-beş satırdan ibaret olsa da hikâyeleri; “kırk katır mı kırk satır mı?” dır.

Siz sayfayı çevirmeyin, ben hikâyeyi iki gün geriye alayım: Ben Leyla Taşçı, bu haber matbaaya gitmeden iki gün önce morgda değil hastane odasında yatıyordum:

Oh nihayet gitti hemşire. İyi bir kızcağız da, çok soru soruyor. Sorar tabii, benim de saçıma balyaj atmama, rujuma, çalış-

mama izin veren kocam olsa; ben de hiçbir şeyden çekinmem, sorarım ha sorarım. Güzel de bir kızcağız. Nasıl koştur koştur çıktı, “Nöbetim bitti pazartesi görüşürüz” diye. Alyansı parıl parıl parlıyor. Yeni evli zaar. Yeni evliler hep böyle ocakta yemekleri varmış gibi telaşla koşar kocalarına. Birkaç yıl geçsin, “yemeğin dibi tutmuşu makbul” demeye başlar. Evine koşturduğuna göre, seviyor kocasını demek. Aferin kızın ailesine, hem okutup koskoca hemşire çıkarmışlar hem de sevdiğine vermişler. Yeri geldi mi damada da diyorlardır ki, “Oğlum, bu kızı sahipsiz belleme, arkasında dağ gibi babası var. Ezdirmeyiz.” Aile dediğin bu hemşireninki gibi olacak.

Hemşirenin kocası... İlkokul öğretmeniymiş, çocukları çok severmiş. Bunların bir-iki yıla çocukları da olur. Hemşire, işten eve evden işe koştururken bir de çocukla uğraşır. İş bırakamaz, çocuk doğunca kooperatife girip ev almış, borçlanmışlardır. Kızına gündüzleri annesi bakar. Hemşire yıllar içinde eteği belinde, bir pratik kadın olur da mahallede adı “eli tez hemşire”ye çıkar. Mesela çat kapı misafir mi geldi, hemen buzluktan çıkardığı tavuğu çözdürür, patatesleri enine enine doğrar, bir tepsiye tavuklarla dizip üstüne salçalı suyu gezdirir, fırında tavuk-patates yapar, yanına bir de şehriyeli pilav, çoban salata... Eli tez hemşirenin buzluğunda her zaman, misafir için ayrılmış bir tavuk bulunur. Televizyonlar söylüyor:

TELEVİZYON / SES

Beyaz et, kırmızı etten sağlıklı.

Tavuk etten ucuz diye öyle diyor herhalde televizyonlar. Ben zaten et yiyemem, içim kalkıyor kokusundan bile. Hemşirelere, pazarları gündüz misafiri gelirse onlara da buzluktan çıkardığı milföy hamurundan börek yapıverir. Pratik kadındır şu hemşire...

İyi hoş da çok soru soruyor. Mazlum kimmiş? Bayginken hep onu sayıklamışım, Mazlum da Mazlum... Belki bir sakıncalı durum vardır diye kocama sormamış. Çok da düşüncelidir bizim eli tez hemşire. İstersem, telefonunu verirsem, arar çağırır, kocam odaya giriverirse de Mazlum'u hademe diye yutturmuş. Bana ziyarete gelecek Mazlum'un kılığının kelli felli olmayacağından da pek emin. İnsan der ki, bir doktor önlüğü giydiririz. Oh hemşire hanım iyisin, öğretmenini sen al, hademe de bize kalsın.

Hemşire oramı buramı mor, çarık çürük görünce acıdı zaar, kocamdan kurtulup sevdiğim erkekle kaçayım istiyor. Hükmünü vermiş: Mazlum, benim sevdiğim adammış. Sevdiğim adam, yani Mazlum; başka bir adamla evliyken kendisine kaçmamı hiç takmayacakmış. Ne varmış yani ona gittiğimde bakire değilsem, biz birbirimizi sevdikten sonra... Daha bu medeniyete televizyondaki filmler bile gelemedi ama Mazlum gelmişmiş. Ne diyorlar filmlerde:

TELEVİZYON / SES

Ben gözümü sende açtım!

"Gözünü bende açtın da bacağını kimde açtın?!" diye sorarlar adama... Neyse efendim, bu Mazlum, sevdiğim adam; bana mutlu bir hayat verecek, kötü günleri unutmama yardım edecekmiş! Bu erkek milletin, bir kadına karşılığında yataklık almadan yardım ettiği nerde görülmüş? Bizim hemşire bu saflıkla koca fakülteyi nasıl bitirmiş bilmem. Pazartesi gelir gene, "Mazlum kim?" diye tutturur. Servisteki tek genç hasta benim diye kendiyi denklik kurdu zaar. E zahmetsizim de, kolayına geliyor. Eh, ağzımdan vermiyor, altımdan almıyor. Cuma günü

nöbeti bitince de, tak serumu koluna, herkes kendi yoluna...
“Ocakta patatesli kocam var, altını kıstım da geldim, dibi tutmasın!”

Bizim köyde bir Veli Amca vardı. Çenesi çok düşük diye “Vır Vır Veli” derlerdi. Ona benzedim. Amaaan, kalmışım kendimle baş başa... Şimdi anlatmıcam da ne zaman anlaticam? İnsan içinde pek konuşmam ya kulak asma, içim geveze benim. Hani bir hastalık vardı, televizyonda sağlık programında anlatıldır; mide hastalığı, böyle insanın yediği gerisin geri kursağından yukarı çıkıyormuş:

TELEVİZYON / SES

Reflü

Evet, bende de konuşma reflüsü var. Yıllardır laflarımı o kadar çok yuttum ki, yalnız kaldımmıydı böyle içimden çıkıyor laflar. Amaan, el âleme konuşup da ne... Dil kesiiik baş selamet. Kocanla iki laf etmeye kalksan ya azar yersin ya da... E evin içi de komşulara anlatılmaz, hoş anlatmaya ne hacet, evden gelen o kadar patırtıyı duymuyorlar mı? Birisi de kapımı çalıp kocama, “Beyefendi ayıp olmuyor mu? Burası medeni bir ülke” dedi mi?

Zaten benim kocama “beyefendi” deseler, kocam hiii üstüne alınmaz. Eee erkek dediğin kendini bilecek! Aslan kocam. Evet evet, burası medeni bir ülkeymiş gerçekten. Televizyonda hep söylüyorlar. Bir de televizyonu beğenmezler. Ben ne öğrendiysem ondan öğrendim. Hep üniversite mezunu insanlar çıkıyor. Oh, açıköğretim gibi. Beni okutmadılar. Ben televizyon mezunuyum. Televizyon olmasa hiçbir evlilik bir seneden fazla sürmez. Misal bizim mahalledeki kadınlar, kocalarıyla evlenmişler ama televizyonla dost hayatı yaşıyorlar. Ne de olsa evde

bir ses oluyor. Akşam olup kocaları televizyon karşısına geçip kendilerini unuttunca da, aynı kadınlar, kocalarını sevgililerine kaptırmanın hezimetıyla sarsılıyor. Artık televizyonu mu kıskanıyorlar kocalarını mı bilmem. Ben... Televizyon olmasa da kocamdan bir senede boşanamam. Ben kocamdan, sittin sene boşanamam! Babamlara anlatsam mesela, “Baba, burası medeni bir ülke ama bu kocam olacak beyefendi beni eşşek sudan gelinceye kadar dövüyor” diye... Aman ben babama ne anlatayım ya, sanki beni bu adama verirken bilmiyorlar mıydı başıma ne geleceğini? Başında baba gibi baba olacak ki anlataşın, herkesin babası bu hemşirenin babasıyla bir mi ki, damadının karşısına geçip, “Bu kızı sahipsiz belleme, arkasında dağ gibi babası var” desin...

İnsan kimse yokmuş gibi yaşamayı öğreniyor. Madem ki duyup duymazdan geliyorlar, yok sayıyorum ben de onları... Hemşireye de söyleniyorum ama gene beni düşünen, halimi soran bir o oldu kaç yıldır. Tamam da ben nasıl anlatayım ona Mazlum’un kim olduğunu? Sanki anlatsam anlayacak. “Deli” der, geçer gider. Rüyamda sayıkladıysam sayıkladım. Ne kurcalıyorsun...

Siz de meraktan kurdeşen dökmüşsünüzdür şimdi, “Kim bu Mazlum?” diye. Ne? Orda olduğunuzu biliyorum! Seyredenler hep olur. Sokakta adam, Allah yarattı demeyip bir tane vurunca, akraba düğünlerinde azarlarken, evde dayak yerken bile... Gerçi benim adam, konu komşuya rezil olmayalım diye perdeleri örter, sonra vurur. Ama bilirim, en azından sesleri duyarlar. Duyarsınız, görürsünüz, üzülürsünüz. Ne de olsa siz de bir kalp taşıyorsunuz. Belki gece yatarken kocanıza-karınıza, “Adam da Leyla’ya ne zulmediyor, vallahi içim parçalandı” diye dertlenir, benim kaşım gözüm paralanırken parçalanana içiniz için merha-

met toplarsınız. Aileniz de anlar ki siz çok insaniyetli birisiniz. Sonra da insaniyetli insaniyetli zıbarır uyursunuz. Ertesi gün uyanırsınız, e sizin de hayat gaileniz var, beni mi düşüneceksiniz? Her koyun kendi bacağından. Hem ben de kendimi kurtarmanın bir yolunu bulaymışım. Niye böyle şeyler sizin başınıza gelmiyor da benimkine geliyor di mi? “Sırf baht işi değil, biraz da akıllı olmak lazım!”

Mesela ben dayak yedim diye karakola gitsem, biriniz şahitliğe gelmezsiniz, niye? E aile meselesi ne olsa, yarın öbür gün ben kocamla iyi olurum, hatta size, “Sana ne be, kocam değil mi döver de sever de” bile derim de, siz kötü olursunuz di mi? Siz karışmazsınız. Bana üzülürsünüz tabii ama taraf tutmazsınız... Öyle de bir tutarsınız ki: Ben zulüm çekerken susuyorsanız, kocamın tarafındasınız. Siz, erkek tarafısınız. Amaaan, benim babam bile özbeöz babamken, kız tarafı değil erkek tarafıydı.

* * *

Size baba diyebilir miyim?!

* * *

Seyirciler hep olur. Önceleri utanırdım. “El âleme rezil oluyoruz” diye. Asıl el âlem bana rezil oluyor. Görüp de görmeyerek. Madem beni yok sayıyorsunuz, ben de sizi yok sayıyorum.

* * *

Benim sevdiğim adamın adı, Mazlum değildi. Ömer’di. O Ömer’in de Allah belasını versin. Gerçi, gençtik... Korkmuştur

garibim... Böyle ben Ömer'i gördüm müydü... Teflon tavaya düşen bir damla tereyağı gibi cızz diye akar giderdim. Şarkısı bile vardı, evde kendi kendime tarağı mikrofon yapar, ayna karşısında söylerdim. On beşimdeydim...

Yârimin adı Ömer, elbisem yanardöner,
Ömer beni görünce, kırmızı bibeere döner.
Rinnnaaa çaydanlık, çay içerken aldandık.
Rinnaa çaydanlık, çay içerken aldandık.
Bisiklete binersin, bizim ordan geçersin,
Annem babam görürseee, lastik patladı dersin.
Rinna çaydanlık, çay içerken...

Bir gün bu şarkıyı söylerken ayna karşısında oynamaya başlamışım, kendimi nasıl kaptırdıysam artık, babam gelip bir tokat atana kadar oynadığımı bile fark etmedim: Ne kırıtırormuşum orospu karılar gibi? Onu evlat katili mi yapacakmışım? Zaten İstanbul'a geleli bozulmuşum...

Köydeyken aklım çıkardı, "İstanbul ha İstanbul" diye. Hep televizyonda görürdüm. Böyle Haydarpaşa Tren Garı var, ordan iniyorsun İstanbul'a, denize bakıyorsun, vuuu... Biz İstanbul'a geçerken sanıyorum ki İstanbul dediğin televizyonda gösterdikleri gibi olur! Nerdeee, otobüsle geldik Esenler Otogarı'na. Esenler Otogarı'na tren yokmuş! Amcam geldi kamyonetle bizi almaya. Babamla amcam öne, şoför yanına oturdu; abimler, annem, ben, kamyon römorkuna doluştuk; geri gide gide yeni geldiğimiz İstanbul'un ardımızda kalışını izliyoruz. Benim bir büyüğüm var, Hüseyin Abim, onunla bekliyoruz ki Haydarpaşa'ya gidelim. Yok... Git ha git. Sandım ki babam İstanbul'u beğenmedi köye geri dönüyoruz. O kadar yol gittik.

Siteler, kalabalıklar, geniş boş araziler... Kamyonet bir mahallede durdu ki bizim köydeki evler buradaki evlerin yanında saray kalır. Hüseyin Abimle birbirimize bakıyoruz, “Bu muymuş koskoca İstanbul?” diye. Yollar çamur, evler dökük, ilerde bir evin önüne bağlı koyun bile var!

İstanbul benim için, evin penceresinden görünen inşaat manzarası demektir. Ben kızım ya tek başına bakkala bile göndermiyorlar. Abilerim işe girdi, çalışıyor. Tarla tapandan başka zanaat bilmeyiz, ne iş yapacaklar, her biri bir konfeksiyona girdi. Köyden yükümüzü alıp bunca yol gelmişiz, insan biraz bakmaz mı bu İstanbul’da bizim mahalleden başka ne var diye... Yok! Para gitmesin diye evden burnumuzu çıkaramıyoruz. Neymiş, ev alınacak!

Amcam bizden bir-iki yıl önce gelmiş İstanbul’a. Nal sökmeye ölmüş eşşek arayan bir adamdır. Bulur da... Babama akıl verir gibi yaparak, bizim ailenin bütün kararlarını o verir. Bir akşam amcam geldi, bizimkiler de para hesabı yapıyor, kaç yıl çalışırsak ev alırız diye. Amcam, “Leyla’yı da verin bir konfeksiyona çalışsın” dedi. “Üç kuruş üç kuruştur, evde oturup da ne...” Babam ölse kabul etmez sanıyordum. Şöyle bir düşündü, bıyığını ısırdı, “olur” manasına başını salladı.

Yollu olmayayım diye bakkala bile yollamayan adam! Sevindim aslında. Ne olsa evden dışarı çıkıp iki insan göreceğim... Amcam çalışacağım konfeksiyonu da bulmuş, aldı götürdü beni. Böyle on-on beş makine falan var, upuzuun bir masa var, kesim masasıymış adı. Para konusunu amcam konuştu patronla. Aydan aya babamın eline sayılacak. Ben kızlara bakıyorum, sıra sıra dizilmiş dikeyiyor ha dikeyiyorlar...

Köyden geldiysek ilk defa makine görmüyoruz. Bizim Hatice Abila’nın da vardı dikey makinesi. Tarla tapandan fırsat buldukça ona gidip yardım etme bahanesiyle dikey dikmeyi öğ-

renmiştim. “Her genç kızı n rüyası, Zetina dikiş makinesi” der glşrdk.

Makine biliyorum ya, atölyeye gelirken sanıyorum ki hemen beni de bir makinenin başına oturtturacaklar, nerdeee... İşstanbul’un dikiş makineleri başka türlü, köydeki hızar gibi ses karıyorlar. Uzun kesim masasının başında gençten iki ocuk, ellerindeki bir top kumaşı sermek için bir uçtan bir ua gidip geliyor. Pastal atmakmış bunun adı. Sonra st üste dizilen kumaşları kalıpla çizip kesim motoruyla kesiyorlar. Amcam yanıma geldi, “Hadi kolay gelsin, akşam abin gelip seni alacak” dedi, gitti. Patron, pastal atanlardan uzuna boylu olanın yanına gidip beni işaret edip bir şeyler söyledi. Ben, poşetim elimde, tepsıyla görücüye kahve tutup kenara ekilmış gelin adayını bekliyorum duvar dibinde. Pastal atan ocuk geldi, beni bir makinenin önüne oturttu, elime bir makas verdi, “Bak” dedi, “bu çıt makası, overloktan çıkan işlerin iplerini kesip st üste dizeceksin.” Makinenin adı overlokmuş. Gülümsedi, “Hoş geldin” dedi. ÖMER... Ömer benim İşstanbul’da gördüğüm ilk güzel manzaraydı. Başka da görmedim zaten...

* * *

Sabahları evdekilerden yarım saat önce kalkıyorum. Saçımı bir o yana bir bu yana tarıyorum. Bir giyip bir karıyorum. Derisin ki kırk çeşit elbisem var! Ama ben kırk çeşit elbisem olsun, her gün birini giyeyim istiyorum: Artık mer var. İşyerinde herkes ona aşık. Bütün kızlar papağın gibi alı al moru mor boyanıp geliyor atölyeye. Ben makyaj yapsam, babam beni hakikaten alı al moru mor yapacağınan; atölyeye girmeden dudaklarımı ısırp ruj, yanaklarıma hafifçe vurup allık yapıyorum.

El işçisiyim; en acemi benim, en az maaşı ben alıyorum. Makineler en çok beni azarlıyor. “Elini çabuk tut Leyla”, “Malları kaldır Leyla”, “Yerleri süpür Leyla”, “Makineleri temizle Leyla”, “Daha bitmedi mi Leyla!” Bari Ömer’in yanında demeseler. İnsan bir kenara çeker öyle azarlar. Yok! Bir Necibe var, overlokçu. On yedisinde ama zehir gibi, pedala tek basışta bir pantolonu dikeyyor. Ömer’e de, “Ömer Abi” diyor. Hatta elini beline koyup belini Roman havası oynar gibi aşağı yukarı sallaya sallaya, “Pantolonun da konuşuyor vallahi Ömer Abi, ver de bayramda bir fotoğraf çektireyim” diyor. Ayıptır! Bir erkeğe uluorta pantolonunu çıkar denir mi? Ben Ömer’le göz göze geliyorum, konuşamıyorum bile. Ömer arada bir konuşuyor benimle, “Şu işleri Ayten’e götür, Necibe’nin teknesini boşalt” falan diyor da... İçim nasıl kıyır kıyır... Başımla onaylayıp kaçıyorum. Kesin anlıyordur âşık olduğumu. Ömer, diğer kızlarla çok samimi, elli kollu şakalar bile yapıyorlar birbirlerine. Ömer bana bakmaz. Ben el işçisiyim, o hem ustabaşı hem makastar hem kalıp çıkarıyor. Overlokçu olmak istiyorum. Overlok singere benzemez, hata kaldırmaz. Mesela singer, reşme; dikerken kumaşın kalanını içe kıvrırır, bozuk dikersen sökersin. Overlok öyle mi, iğnesinin hemen yanında keskin jileti var, diktiğinden kalan kısmı kesip atıyor. Usta overlokçu olsam kimse beni Ömer’in yanında azarlayamaz.

Bu Necibe, bir gün bana bir bağırdı, “Sallanma, işler tekne de dağ gibi biriktir!” diye. Ömer de orda! Necibe’ye sert sert bakıp bana, “Gel senle pastal atıcaz” dedi. Korudu beni yani. Bir gönendim ki sorma. Kumaşı sere sere masanın bir o ucuna gidiyoruz, bir bu ucuna. Akşama kadar! Öyle güzeldi ki... Ömer’le bütün gün yürüyüş yapmış olduk. Abim mesaiye kalmış, iş çıkışı beni almaya gelmedi. Çıktım tek başıma yürüyorum. Arkamdan bir ıslık, bakmıyorum, daha da hızlandım. Biri yetişip

ANTABUS

**"Beni okutmadılar.
Ben televizyon mezunuyum."**

Üçüncü sayfa haberlerinden tanıyoruz Leyla'yı.
Eve, çocuk doğurmaya, istemediği bir erkeğe mahkûm,
her tür kararın gıyabında verildiği bir yaşamda
tutunmaya çalışan bir kadın...

Leyla makus kaderini değiştirebilir mi?
Aklını, sınırlı hayat bilgisini kullanıp bir kadın arkadaşın da
tavsiyesiyle kendine ait bir yaşamı umut edebilir mi?
"Ya katil ya orospu ya ölü"
olmadan kurtuluş mümkün mü?

Seray Şahiner'in çok sevilen ve tiyatro oyunu olarak
sahnelendiğinde Afife Tiyatro Ödülü'ne layık görülen
romanı *Antabus*, okuru tüm gücüyle ilk sayfadan
yakalayıp üzen, güldüren, düşündüren ve sonuna dek
yanından ayırmayan bir dil şöleni...

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 195

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-5941-69-5

DK
Doğan
Kitap